

Het begrip gemeenschap met Christus bij Johannes en Paulus

INLEIDING.

Beide Johannes en Paulus handelen over een gemeenschap van de gelovige met Christus. Meestal maakt men geen onderscheid tussen de betekenis die ze aan die gemeenschap hechten. Toch is het van groot praktisch belang een onderscheid te maken. Willen we op een vaste basis steunen om dit verschil te onderkennen en ons dit in ons geloofsleven ten nutte maken, dan moeten we ons enige moeite getroosten en bereid zijn nauwkeurig te onderzoeken wat de geschriften van Johannes en Paulus ons hierover kunnen leren.

Vooreerst is het nodig er aan te denken dat Johannes een van de twaalf Apostelen der besnijdenis was, en Paulus de Apostel der volken. De bijzondere opdracht van de Twaalf was de Israëlieten te leiden tot de geboorte van boven en het geloof dat Jezus de Christus was. Indien Israël, als volk, hun boodschap had aanvaard en zich tot de Here had gekeerd, dan zou Christus wedergekomen zijn in heerlijkheid, zijn Koninkrijk op aarde opgericht hebben en het bekeerde Israël zijn aardse Gemeente geworden zijn, tot zegen van al de volken. Dit zal nu eerst plaats hebben in de toekomst.

Paulus begon ook zijn werk in die zin, in de streken buiten het land der belofte, doch zodra de vertegenwoordigers van Israël zijn boodschap verwierpen, bracht hij aan alle mensen een „ander” Evangelie, doch van dezelfde goddelijke aard. Want door de nieuwe openbaringen die hij ontving, kon hij de individuele mensen, die geneigd waren te luisteren, niet „slechts” tot de wedergeboorte leiden, doch ook tot de rechtvaardiging voor God en de verzoening, en zelfs tot de volmaking in Christus.

Wie dit verschil tussen de Twaalf en Paulus reeds inziet, zal ook gemakkelijk begrijpen dat hun begrip van gemeenschap met Christus niet hetzelfde was. Wie nog niet overtuigd is, dat Paulus verder ging dan Johannes op de weg des heils, zal misschien, door hetgeen hier volgt, dit verschil beter leren kennen.

Hef begrip „gemeenschap” bij Johannes.

Voor wat betreft hetgeen Johannes verstaat door „gemeenschap” met Christus, kunnen we vooreerst de schriftplaatsen lezen waar dit woord (Gr. „koinonia”) in voorkomt, namelijk 1 Joh. 1 : 3, 6 en 7.

Uit deze verzen, en hun verband met de overige, blijkt:

1. dat de gemeenschap met de Vader en de Zoon kon verwezenlijkt worden door te aanvaarden hetgeen Johannes had gezien en gehoord, namelijk de openbaring van het aionische leven in Christus;

2. dat die gemeenschap niet tot stand kon gebracht worden door een zuiver abstrakte kennis, doch door een wandel „in het licht”, waar men wel kon zondigen, doch waar men van de eventuele zonden kon gereinigd worden door het bloed van Jezus, de Zoon Gods, indien men die zonden beleet.

Voorzeker dacht Johannes, als Jood, aan Lev. 16 : 30 wanneer hij in 1 Joh. 1 : 7 sprak over het „reinen” van zonde, want die schriftplaats uit het O.T. handelt over de grote „verzoendag”. De ceremoniële reiniging van die grote dag was nu verwezenlijkt door het bloed van Christus. We moeten er echter acht op geven, dat zowel de Hebreeuwse term „kopher” (van Lev. 16) als de Griekse term „hilasmos” (van 1 Joh. 2 : 2), de betekenis heeft van „bedekking”, en niet van „verzoening” („katallagè”) waarover Paulus b.v. spreekt in Rom. 5 : 11 en 2 Kor. 5 : 18, 19. ¹⁾Johannes heeft nooit gesproken over die verzoening, noch over de rechtvaardiging in Christus, voor God.

In de geschriften van Johannes vinden we nog meerdere aanwijzingen, die ons duidelijk doen zien wat hij verstaat onder de gemeenschap van de gelovige met Christus, namelijk in de schriftplaatsen waar hij spreekt over het „zijn” of het blijven „in” de Vader en „in” de Zoon. Die teksten handelen over : 1. de wijze waarop die gemeenschap kan ontstaan: 2. de aard van die gemeenschap: 3. de voorwaarden voor het blijven bestaan: 4. het middel om te onderkennen dat ze bestaat: 5. de belofte die er aan verbonden is en 6. de straf voor degenen die er niet in blijven. Laat ons in het kort die zes punten nagaan.

1. De wijze waarop de gemeenschap kan ontstaan.

In Joh. 6 : 56 lezen we: „Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt blijft in Mij en Ik in hem.” In de perikoop - v. 22 tot 58 -- maakt de Here Jezus het duidelijk, dat het alleen door geloofsgemeenschap met Hem is dat men het aionische leven kan verwerven. Een vergelijking tussen de twee volgende verzen:

v. 47 „Ik zeg u: Wie gelooft, heeft aionisch leven”

v. 54 „Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt heeft aionisch leven”

¹⁾ Zie hierover **b.v. Koninkrijk en Kerk blz. 65** en volgende,

kon de toehoorders doen begrijpen, dat de fysische gemeenschap die ontstaat door het eten en drinken, een type was van de geestelijke gemeenschap die ontstaat door het geloof. Toch moest de Here zelfs aan de discipelen uitleggen dat de woorden, die Hij had gesproken, „geest en leven” waren (v. 64).

Voor wat ons betreft, vinden we hier een eerste aanwijzing aangaande de wijze waarop de gemeenschap met Christus kon ontstaan, namelijk door het geloof dat Hij de Christus was.

Letten we ook op Joh. 14 : 23: „Indien iemand Mij liefheeft, zal hij mijn woord bewaren en mijn Vader zal hem liefhebben en Wij zullen tot hem komen en bij hem wonen”.

De gemeenschap ontstaat dus door liefde en geloof.

In Joh. 17 : 26 zegt de Here dat Hij de Naam van zijn Vader bekend maakt, opdat zijn liefde ook in de discipelen zou zijn, wat tot gevolg zou hebben, dat Hij in hen zou zijn. De „Naam” van de Vader, ook in v. 6 vermeld, duidt het wezen van de Vader aan, namelijk Liefde. Door Gods liefde, die bekend gemaakt wordt in Christus, kan de mens tot het geloof en de liefde komen, en zo tot de gemeenschap.

We hebben hierboven reeds gezien dat Johannes, in zijn eerste brief handelt over die openbaring van Gods liefde in Christus, en in 1 Joh. 1 : 3 lezen we: „hetgeen wij gezien en gehoord hebben, verkondigen wij ook u, opdat ook gij met ons gemeenschap zoudt hebben. En onze gemeenschap is met de Vader en met zijn Zoon Jezus Christus”.

Laat ons ook nog verwijzen naar 1 Joh. 5 : 20, waar staat dat het „zijn in de Waarachtige, in zijn Zoon Jezus Christus”, verkregen wordt door het kennen van de Waarachtige, dus door de openbaring van zijn liefde in Christus.

Samenvattende, kan men zeggen, dat de gemeenschap waarover Johannes spreekt, ontstaat door het geloof dat God de wereld alzo lief heeft, dat Hij zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een ieder, die in Hem gelooft, niet verloren ga, maar aionisch leven hebbe.

2. *De aard van de gemeenschap.*

Het is vooral in Joh. 15 : 1-8 dat we een aanduiding vinden betreffende de aard van de gemeenschap tussen de Here Jezus en zijn discipelen. Hij is „de ware wijnstok” en zij „de ranken”. Het is in die zin dat ze „in Hem” konden zijn en vrucht dragen, namelijk een goede wandel hebben.

Doch, het blijkt dat die gemeenschap niet noodzakelijk een blijvende was, want er staat: „Wie in Mij blijft” en „wie in Mij niet blijft is buitengeworpen als de rank en is verdord, en men verzamelt ze en werpt ze in het vuur en zij worden verbrand”.

Ook b.v. 1 Joh. 2 : 24 en 3 : 24 wijzen op de mogelijkheid niet „in de Zoon en (in) de Vader” te blijven. Zie verder onder paragraaf 6.

3. De voorwaarden voor het blijven bestaan van de gemeenschap.

We hebben gezien dat de gemeenschap kon ontstaan door het kennen van de liefde Gods, het geloof en de wederliefde. De voorwaarden voor het blijven bestaan vindt men in:

Joh. 14 : 21, 23; 15 : 7; 1 Joh. 2 : 24; 3 : 24 waar sprake is van het bewaren van het woord van de Here Jezus, dus van zijn geboden, door de liefde;

1 Joh. 1 : 6, 7; 2 : 6; 3 : 6, 17; 4 : 12, 16 waar sprake is van het wandelen zoals de Here Jezus heeft gewandeld, namelijk: niet zondigen, de naaste lief hebben;

1 Joh. 4 : 15 dat spreekt over het belijden dat Jezus de Zoon van God is.

In het kort, het komt er op aan te volharden in de liefde en het geloof tot-in Jezus,

4. Het middel om te onderkennen dat die gemeenschap bestaat.

1 Joh. 3 : 24 „En hieraan onderkennen wij, dat Hij in ons blijft: aan de geest, die Hij ons gegeven heeft”.

Zie ook 1 Joh. 4 : 13. Het woord „geest” duidt hier de gave aan van de Heilige Geest. Het is „de heerlijkheid” waarvan Joh. 17 : 22 zegt dat de Here ze had en ze ook gegeven heeft aan zijn discipelen. Die heerlijke geestelijke gaven van de Here hadden de discipelen aanschouwd (Joh. 1 : 14). Zo b.v. het teken van het veranderen van water in wijn te Kana (Joh. 2 : 11) en het opwekken van Lazarus (Joh. 11 : 4, 40).

Die geestesgaven waren tekenen van het nabijzijn van het Koninkrijk op aarde (Mat. 4 : 23; 9 : 35; 10 : 8; 12 : 28 enz.) en gedurende het gehele tijdperk der Handelingen, waar het Koninkrijk nog steeds kon komen, beschikten de discipelen over die krachten. Door hun gemeenschap met de Here konden ze vragen wat ze wilden en het zou hun geworden (Joh. 15 : 7) want in die gemeenschap was hun bede naar des Heren wil (1 Joh. 5 : 14).

Het feit dat hun bidden steeds verhoord werd, ook in verband met de waarneembare dingen, was een tastbaar bewijs van hun gemeenschap.

5. De belofte in verband met de gemeenschap.

Op 1 Joh. 2 : 24, waar sprake is van de gemeenschap,

volgt: „En dit is de belofte, die Hij zelf ons beloofd heeft: het aionische leven”.

Talrijke andere schriftplaatsen spreken er over. Laat ons nog alleen Joh. 6 : 54 aanhalen: „Wie mijn vlees eet en mijn bloed drinkt, heeft aionisch leven en Ik zal hem opwekken ten jongste dage”.

Toen hadden ze dit leven reeds „in Hem”, doch het zou voor hen ook naar hun gehele wezen gerealiseerd worden bij de opstanding aan het einde van de tegenwoordige aioon. Dit leven zullen ze dus in volle werkelijkheid hebben gedurende de toekomstige aioon.

6. De straf van hen die niet in gemeenschap blijven.

In paragraaf 2 hebben we reeds gewezen op de vergelijking met de ranken van de wijnstok. Indien ze niet in de gemeenschap zouden blijven, zouden ze, zoals die ranken, in het vuur geworpen worden.

Dit stemt overeen met hetgeen Mat. 5 : 29 en 18 : 8 zeggen over het werpen in het aionische vuur in geval van zonde.

Laat er ons aan herinneren dat Heb. 6 : 1, 2, in verband met het „eerste onderwijs aangaande Christus”, ook spreekt over de opstanding en het aionische oordeel. In de volgende verzen lezen we over hen die de „hemelse gave” (eindelijk „overhemelse gave”) genoten hebben, namelijk deel hebben gekregen aan „heilige geest”, dat zijn de krachten van de toekomstige aioon, en daarna zijn afgevallen. Men bemerkt dat dit overeenstemt met hetgeen we reeds hebben gezien, ook in paragraaf 2. In Heb. 2 : 3-5 lezen we: „Hoe zullen wij dan ontkomen, indien wij geen ernst maken met zulk een heil, dat allereerst verkondigd is door de Here, en door hen, die het gehoord hebben. . . .”. Heb. 3 : 12 spreekt van afvallen,

De geestelijke krachten waren een tastbaar bewijs van de goddelijkheid van Christus en de nabijheid van het Koninkrijk. Wie deze krachten b.v. beschouwde als die van Beëlzebul, lasterde de Geest. Die tegenstand, ja opstand, kon niet vergeven worden, „noch in deze aioon, noch in de toekomstige” (Mat. 12 : 22-32). In dit geval betreft het meer in het bijzonder een opzettelijk zondigen nadat men tot erkenning van de waarheid was gekomen, waar geen offer voor de zonden overblijft „maar een vreselijk uitzicht op het oordeel en de felheid van een vuur, dat de wederspannigen zal verteren” (Heb. 10 : 26-31).

In het volgende Aanhangel onderzoekten we nog een en ander over die straf, dit oordeel en dit vuur. Doch we willen eerst een samenvatting geven betreffende de betekenis die Johannes hecht aan de gemeenschap met Christus.

Die betekenis houdt verband met „het eerste onderwijs aangaande Christus” (Heb. 6 : 1) en het geloof dat Jezus is de Christus. De aard van die gemeenschap kan vergeleken worden met die welke bestaat tussen de ranken en de wijnstok. Ze kan verbroken worden indien de gelovigen Gods geboden niet houden, indien de wandel te wensen over laat. Het gevolg is dat die gelovigen geen deel zullen hebben aan het aionische leven, dus niet aan de opstanding aan het einde van onze aioon.

Men ziet onmiddellijk hoe ver dit alles verwijderd is van hetgeen Paulus schrijft. Zoals we verder zullen nagaan, handelt hij over een gemeenschap die kan vergeleken worden met die welke bestaat tussen de leden en het lichaam van een mens. Ranken kunnen afgesneden worden, doch niet de leden van een lichaam. Ook is er bij Paulus geen sprake van het verliezen van het aionische leven, doch, integendeel een zekerheid deel te hebben aan de groeps-opstanding bij de wederkomst van Christus en bestaat er zelfs de hoop op een individuele uit-opstanding uit de doden.

AANHANGSEL BETREFFENDE DE STRAF, HET OORDEEL EN HET VUUR.

We moeten er in de eerste plaats aan denken dat al hetgeen we tot nu toe hebben nagegaan in het bijzonder van toepassing is op Israël en aangepast aan hetgeen we reeds ten dele vinden in het Oude Testament.

Als Heb. 12 : 29 zegt dat God een verterend vuur is, dachten de lezers aan wie de brief gericht was, ongetwijfeld aan Deut. 4 : 24; 9 : 3 en andere schriftplaatsen, b.v. uit de profeten. Ze wisten dat die toorn en dit vuur Gods tuchtigingen konden betreffen in geval de zonen Israëls niet luisterden naar zijn stem. Ze dachten misschien ook aan de zegen en de vloek van Deut. 28. In verband met de verwoesting van Jeruzalem, vroeg Asaf: „Hoe lang nog, o Here? zult Gij voortdurend toornen, zal uw naijver branden als een vuur?” (Ps. 79 : 5).

Doch Gods oordeel komt ook over niet-Joden. Men denke b.v. aan 2 Thes. 1 : 7-9 „. . . . bij de openbaring van de Here Jezus van de hemel met de engelen zijner kracht, in vlammend vuur, als Hij straf oefent over hen, die God niet kennen en het evangelie van onze Here Jezus niet gehoorzamen. Deze zullen boeten met een aionisch verderf, ver van het aangezicht des Heren en de heerlijkheid zijner sterkte. . . . Men lette er op, dat in de uitdrukking „die God niet kennen” en „niet gehoorzamen” het woordje „niet” de vertaling is

van het Griekse „mè”, dat hier de betekenis heeft van „niet willen”. 2)

In de uitdrukking „aionische straf” van Mat. 25 : 46 is „straf” de vertaling van „kolasis”, dat nog alleen voorkomt in 1 Joh. 4 : 18. Het werkwoord „kolazomai” vindt men in Hand. 4 : 21 en 2 Petr. 2 : 9. Bij de oude Griekse schrijvers werd dit werkwoord gebruikt in de zin van „door een afscheiding, van iets beroofd worden”, en „kolasis” in de zin van „straf” of „tuchtiging”.

We menen dat de straf waarover het N.T. spreekt in de eerste plaats omvat het niet verkrijgen van het aionische leven, daar het in Mat. 25 : 46 in tegenstelling staat met het verwerven van dit leven. Zij, die niet naar Gods wil leefden (Mat. 25 : 44, 45) zullen op de dag des oordeels vrezen, in verband met die straf (1 Joh. 4 : 18; 2 Petr. 2 : 9).

In het algemeen verwijzen Gods toorn en vuur naar allerlei zware beproevingen, die gedurende het leven kunnen leiden tot bekering. Doch in geval er geen bekering is, volgt de straf van het niet verkrijgen van het aionische leven, dus het niet deel hebben aan de opstanding bij de wederkomst van Christus. Daarbij zou Israël door de grote verdrukking **gaan** (Mat. 24). Zie ook b.v. Mat. 11 : 20-24.

Na het offer van Christus had het opzettelijk zondigen, nadat men tot erkenning van de waarheid was gekomen, tot gevolg het oordeel „en de felheid van een vuur, dat de wederspanssigen zal verteren”. (Heb. 10 : 26, 27) Het werkwoord (esthiô) door verteren vertaald, betekent letterlijk „eten”. In de Septuagint vinden we dit Griekse woord b.v. in Jes. 24 : 6: „worden de bewoners der aarde door een gloed verteerd en blijven er weinig stervelingen over”. Ook in Jes. 26 : 11 „het vuur (van de Here) over uw tegenstanders, zal hen verteren”. Dit gebeurt in de dag des Heren, waarover Mal. 4 : 1 zegt: „Want zie, de dag komt, brandend als een oven. Dan zullen alle overmoedigen en allen die goddeloosheid bedrijven, zijn als stoppels, en de dag die komt, zal hen in brand steken”.

Het is duidelijk dat het in dergelijke gevallen geen „tuchtiging” is (waardoor het werkwoord „paideuô” wordt gebruikt), die in verband staat met het opvoeden van kinderen (Hand. 22 : 3; Heb. 12 : 7), of gelovigen betreft, die de Here lief heeft (1 Kor. 11 : 32; Heb. 12 : 6, 10; Op. 3 : 19). Het gaat over straffen, die men niet mag minimaliseren en die men ook aan het einde van de toekomstige aioon vindt (Op. 19 : 20,21; 20 : 15).

Vooraf uit Op. 20 : 15 wordt het duidelijk dat we onderscheid moeten maken tussen twee groepen ongelovigen, die

2) Zie Wat de Konkordantie leert, blz. 53.

geoordeeld worden voor de „grote witte troon”. Zij die tot de eerste groep behoren zijn geschreven in het „boek des levens”. de anderen niet en worden geworpen in de „poel des vuurs”. Men ziet dat de eerste groep alleen het aionische leven niet verkrijgt, terwijl de tweede groep daarbij nog in die „poel des vuurs” komt.

Waarschijnlijk behoren tot deze tweede groep zij die, niet eenvoudig „afgevallen” zijn en „buiten geworpen”, doch die de Heilige Geest lasterden (Mat. 12 : 31, 32), zij die opzettelijk zondigden nádat zij tot erkenning van de waarheid gekomen waren en die onder de *felheid* van een vuur zullen komen (Heb. 10 : 26, 27). We menen dat degenen waarover Paulus spreekt in Fil. 3 : 18. 19 niet tot deze tweede groep behoren. Ze wandelen wel als vijanden van het kruis van Christus, doch de Apostel zegt niet dat ze opzettelijk zondigen of lasteren, doch alleen dat ze aardsgezind zijn. Hun verderf (*apôleia*) bestaat in de dood en het niet deel hebben aan de opstanding, waarover v. 21 handelt, dus het derven van het aionische leven.

In de laatste brieven van Paulus, dus na de voorlopige terzijdestelling van Israël en het ophouden van de tekenen die wezen op de nabijheid van het Koninkrijk op aarde, gebruikt de Apostel de termen „toom”, „oordeel” of „veroordeling” niet meer in verband met het einde van onze aioon. Uitgezonderd in 2 Tim. 4 : 1, waar hij er terloops aan herinnert dat Christus de levenden en doden zal oordelen.

Toch moet men veronderstellen, dat er ook in onze tijd mensen zijn, die God niet willen kennen en het Evangelie van de Here Jezus niet willen gehoorzamen, en dus (volgens 2 Thes. 1 : 7-9) zullen „boeten met een aionisch verderf”. Mogelijk komen ze echter niet onder het zware oordeel van hen die op welbewuste wijze lasteren en opzettelijk zondigen. Doch wel komt over hen de aionische straf, namelijk het niet verkrijgen van het aionisch leven. Het woord „verderf” (*olethros*) schijnt inderdaad te wijzen op de doodstoestand. In 1 Kor. 5 : 5 is er sprake van het verderf van het vlees. Het verwante woord „*apôleia*” duidt in Hand. 25 : 16 op het uitleveren om gedood te worden, en in Op. 17 : 8 en 11 op het gedood worden van het „beest” in de „poel des vuurs” (Op. 19 : 20).

Het begrip gemeenschap bij Paulus.

Als inleiding tot dit onderzoek is het *nodig* de betekenis na te gaan, die we volgens de Schrift moeten hechten aan de namen „Jezus”, „Here”, „Here Jezus”, „Here Jezus Christus”, „Christus” en „Christus Jezus”.

Voor wat betreft de naam „Jezus” bestaat er geen moeilijkheid. Het is de naam die Christus aanduidt in zijn vleeselijke bestaanswijze op aarde.

„Here” is de vertaling van „Kurios”, en het is goed te weten dat deze naam 6156 maal gebruikt wordt in de Septuagint als vertaling van de naam Jahweh. Terwijl in het O.T. „Elohim” overeenstemt met het abstrakte begrip van God als Schepper en Instandhouder, duidt „Jahweh” de zich op concrete wijze openbarende God aan. De Israëlieten kenden Hem door ervaring in hun geschiedenis. Er was een ontmoeting tussen God en de mens. Die zich openbarende God richtte verbonden op en gaf beloften. Het was vooral Mozes die Hem uit ervaring kende, daarom zei hij dan ook: „De Here (Jah) is mijn kracht en mijn psalm, Hij is mij tot heil geweest. Hij is mijn God (El), Hem verheerlijk ik, de God (Elohim) mijns vaders, Hem prijs ik. De Here (Jahweh) is een krijgsheld; Here (Jahweh) is zijn naam”. (Ex. 15 : 2, 3.)

De Here vertoont zijn kracht in zijn verhouding t.o.v. de mens, daarom zegt Mozes onder meer, dat Hij zijn „El” is, namelijk zijn Almachtige. Bij de namen Jahweh en Here ligt de nadruk op de *macht*, niet op een *geestelijke* gemeenschap met de mens.

Welnu, in het N.T. wordt diezelfde naam „Here” gegeven aan Christus. Wel had Hij zichzelf ontledigd van zijn heerlijkheid en had de gestalte aangenomen van een dienstknecht, werd uiterlijk als een mens bevonden en was gehoorzaam geworden tot de dood des kruises; doch juist daarom heeft God Hem uitermate verhoogd „en Hem DE naam boven alle naam geschonken”. Die naam is „Here”, en het is in die naam, aan „Jezus” gegeven, dat zich alle knie zal buigen en alle tong belijden: „Jezus Christus is HERE” (Fil. 2 : 5-11). Na zijn opstanding zei de Here Jezus zelf: „Mij is gegeven alle *macht* in hemel en op aarde” (Mat. 28 : 18).

Men herinnert zich dat David reeds had gezegd dat Hij aan Gods rechter(hand) zou gezeten zijn, totdat zijn vijanden als een voetbank onder zijn voeten zouden gelegd zijn (Ps. 110 : 1) en men weet dat de Here Jezus naar die uitspraak verwees in Mat. 22 : 44, evenals Petrus in Hand. 2 : 34,35, en dat we ze ook vinden in Hebr. 1 : 13. Als HERE zal Christus alle heerschappij, alle macht en kracht onttronen, want Hij moet als Koning heersen, totdat Hij al zijn vijanden onder zijn voeten gelegd heeft. (1 Kor. 15 : 24, 25)

Laat ons ook nog Op. 5 :12 aanhalen: „Het Lam, dat geslacht is, is waardig te ontvangen de macht en de rijkdom, en de wijsheid en de sterkte, en de eer en de heerlijkheid en de lof”. In dit boek wordt Hij 9 maal „de Almachtige” genoemd (Op. 1 : 8 enz.).

De „Christus Jezus” is nu reeds de Here (Kol. 2 : 6), de Almachtige, doch al is Hem alle macht gegeven, toch zal Hij ze eerst aan het einde van onze aioon **opnemen** en het koningschap **aanvaarden**. (Op. 11 : 17)

Waar de naam „Here” dus in het bijzonder in verband staat met de macht van de Here Jezus ná zijn opstanding en zijn geplaatst zijn aan Gods rechter(hand), moeten we hiermee goed rekening houden in alle schriftplaatsen waarin die naam voorkomt, hetzij alleen, hetzij in verband met „Jezus” of „Jezus Christus”. Die plaatsen betreffen meestal **de kracht**, die ook werkt in de gelovigen door hun gemeenschap met de Here. Zo lezen we b.v.:

1 Kor. 5 : 4 „Wanneer wij vergaderd zijn, gij en mijn geest met de kracht van onze HERE Jezus.”

Ef. 6 : 10 „Voorts, wees krachtig in de HERE en in de sterkte zijner macht.”

Kol. 1 : 10, 11 „Om de HERE waardig te wandelen.
Zo wordt gij met alle kracht bekrachtigd naar de macht zijner heerlijkheid.”

2 Tim. 4 : 17 „Doch de HERE heeft mij ter zijde gestaan en kracht gegeven.”

We komen nu meer in het bijzonder tot de kwestie van de gemeenschap. Deze wordt dikwijls uitgedrukt door het gebruik van het voorzetsel „in”. Als men het 50-tal schriftplaatsen leest waar de uitdrukkingen „in (de) Here” ³⁾ „in (de) Here Jezus”, „in (de) Here Jezus Christus” gebruikt worden, bemerkt men dat ze bijna zonder uitzondering spreken over een handeling, die mogelijk wordt gemaakt door de kracht van de Here. Men kan dan gewoonlijk lezen: „in (de kracht van)”, of „in (verband met)”, of „in (de geest van)”, of iets dergelijks. Het voorzetsel „en” van de Griekse tekst wordt dan ook soms vertaald door „met” of „door”, zoals b.v. in Luk. 11 : 20 „Maar indien Ik door (letterlijk „in”) de vinger Gods de boze geesten uitdrijf”: Luk. 22 : 49 „willen wij met (letterlijk „in”) het zwaard er op slaan”: Hand. 3 : 26 „door een ieder uwer af te brengen” (letterlijk „in het afbrengen van ieder uwer”): 1 Kor. 14 : 21 „Door lieden van een andere taal en door lippen van vreemden” (letterlijk „in andersoortige talen en in lippen van andersoortigen”).

³⁾ Het lidwoord wordt nooit gebruikt in de Griekse tekst. De reden hiervoor is, dat er slechts één Here is, en het lidwoord niet behoeft te worden gebruikt om te vermijden dat men „in (een) Here zou lezen. Daarbij is „Here” hier een **naam**.

Laat ons nu enkele schriftplaatsen aanhalen waar „in (de) Here” staat:

- Rom. 16 : 2 „dat gij haar ontvangt in (de) Here”. De uitleg volgt: „op een wijze, de heiligen waardig”, namelijk in de kracht van of in de geest van de Here.
- 1 Kor. 7 : 22 „Want de slaaf, die in (in de kracht van, en bijgevolg „door”) de Here geroepen werd”.
- 1 Kor. 9 : 1 „Zijt gij niet mijn werk in (uitgevoerd in de kracht van) de Here”.
- 2 Kor. 2 : 12 „Mij een deur geopend was in (in de kracht van) de Here”.
- Ef. 2 : 21 „In Hem wast elk bouwwerk. . . . op tot een heilige tempel, in (in de kracht van) de Here”.
- Ef. 6 : 10 „Weest krachtig in (in de gemeenschap met) de Here en in de sterkte zijner macht”.
- Fil. 4 : 1 „Daarom. . . . staat alzo vast in (in de kracht van) de Here”. Dit staat in verband met het vorige vers, dat handelt over de kracht waarmee Hij alle dingen zich kan onderwerpen.
- Fil. 4 : 13 „Ik vermag alle dingen in (in de kracht van) Hem (namelijk de Here, van vs. 10), die mij kracht geeft”.
- 2 Thes. 3 : 4 „En wij vertrouwen in (in de kracht van) de Here”. Dit in verband met het vorige vers, waar staat dat de Here zal sterken.

Ook wanneer „Here” gebruikt wordt in verband met „Jezus” of „Jezus Christus”, zal men moeten denken dat er verwezen wordt naar de kracht die Hij geeft om iets te doen. Zo bv.:

- 1 Thes. 4 : 1 „vermanen wij u in (in de kracht van) de Here Jezus”.
- 2 Thes. 3 : 12 „bevelen wij en wij vermanen in (in de kracht van) de Here Jezus Christus”.

Men zou kunnen tegenwerpen, dat het gebruik van „de Here” dan niet gepast is in 1 Kor, 11 : 26 „verkondigt gij de dood des Heren”. Doch men moet dit vers lezen in verband met het vorige. Het betreft „Jezus”, doch toen Paulus dit schreef was Hij Here. Ook ons past het „Here Jezus” te zeg-

gen (zoals in vs. 23), of, afgekort, „Here” (vs. 20, 23, 26, 27) in plaats van „Jezus”. Daarbij wijst het gebruik van Here in vs. 26 ook op het feit dat Hij wederkomt, als Here, in grote macht.

De naam „Here Jezus” komt de eerste maal voor in Luk. 24 : 3, dus na de opstanding. Verder ook vanaf Hand. 1 : 21, zelfs in verband met de tijd waar Hij slechts „Jezus” genaamd werd. Men ziet dat het bijvoegen van Here er steeds op wijst dat Hij nu de Verhoogde is, aan wie alle macht is gegeven.

Uit het vorige blijkt, dat de gemeenschap, die uitgedrukt wordt door „in (de) Here”, van praktische aard is voor het dagelijkse leven. In Hem heeft men de kracht om naar Gods wil te leven. We moeten er echter bijvoegen dat deze kracht geen verband heeft met de bijzondere geestesgaven van het tijdperk der Handelingen.

Het is opvallend dat men die uitdrukking (behalve in Op. 14 : 13) alleen vindt in de geschriften van Paulus en alleen deze Apostel handelt over die bijzondere gemeenschap. Dit staat natuurlijk in verband met het feit, dat het gelovigen betreft, die in nauwe geestelijke gemeenschap staan met Christus, en alles kunnen doen in des Heren kracht, wat nog niet het geval is met de gelovigen die „slechts” wedergeboren zijn en waarover de Apostelen der besnijdenis - dus ook Johannes - handelen. Voor wat Op. 14 : 13 betreft is het Gods Geest die spreekt, en Johannes heeft het slechts doorgegeven.

We kunnen nu nagaan wat Paulus nog verder zegt over die geestelijke gemeenschap. Dit voert ons tot het gebruik van de naam „Christus”.

Men weet dat de betekenis van „de Christus” overeenkomt met die van het Hebreeuwse „de Messias”, namelijk „de Gezalfde”. In het begin van onze jaartelling heerste er, vooral onder de Joden, de verwachting van de beloofde Messias. De wijzen uit het Oosten zochten naar Hem, en Herodes vroeg aan de overpriesters en schriftgeleerden waar de Christus zou geboren worden (Mat. 2 : 4). Na de belijdenis van Petrus, bevestigde de Here Jezus zelf, dat Hij „de Christus” was (Mat. 16 : 16). Alzo was „Jezus” dus „de Christus”* (Hand. 5 : 42).

Doch weldra werd deze naam beschouwd als een eigenaam of bijnaam: „Jezus. . . . , die Christus genoemd wordt” (Mat. 1 : 16; 27 : 17, 22). Het is dan ook slechts bij uitzondering dat Paulus „de Christus” schrijft (Griekse tekst van 1 Kor. 15 : 22; 2 Kor. 2 : 14; Ef. 1 : 10, 20).

Door het weglaten van het lidwoord kwam dan het gebruik van „Jezus (de) Christus”. Bij „Christus Jezus” schijnt de

nadruk meer gelegd te worden op „Christus”: dus de opgestane Christus, die voorheen „Jezus” werd genoemd.

Uit de schriftplaatsen waar de naam „Christus” gebruikt wordt, blijkt dat deze naam niet in verband staat met de **kracht** Gods, zoals dat het geval is met „Here”, doch met Gods **liefde. Die** naam verwijst in de eerste plaats naar de openbaring van Gods liefde in Christus, dus naar zijn werk: het kruis, de verlossing het ware leven, de geestelijke vrijheid, de rechtvaardiging en verzoening, de volmaaktheid, in het kort naar het heil in al zijn aspecten.

Deze geestelijke gemeenschap wordt vooral onderkend door de talrijke schriftplaatsen waar het voorzetsel „in” gebruikt wordt: „in Christus” of „in Christus Jezus”. Ook deze uitdrukkingen worden nagenoeg uitsluitend gebruikt door Paulus (ongeveer 90 maal). In de Evangelieën vindt men alleen „in Mij” (namelijk Jezus) (Joh. 16 : 33); in Handelingen alleen „in Hem”, doch hier is het Paulus die spreekt (Hand. 13 : 39) ; in 1 Petrus 3 : 16; 5 : 10, 14 „in Christus” en in 1 Joh. 5 : 20 „in de Zoon Jezus Christus”. In verband met die enkele uitzonderingen kan men zich afvragen of Johannes en Petrus wel juist hetzelfde meenden, want men moet er aan denken dat Petrus bekende dat er in de brieven van Paulus een en ander is, moeilijk te verstaan (2 Petr. 3 : 16).

Men ziet dus dat alleen Paulus werkelijk op duidelijk uitgesproken wijze handelt over een geestelijke gemeenschap, waarover Johannes niets zegt. Met het oog op het belang van deze zaak, menen we dat het goed is alle schriftplaatsen aan te halen waar Paulus het voorzetsel „in” gebruikt met „Christus” in verband met individuele gelovigen (niet met gemeenten). We kunnen daarbij die teksten min of meer in vier rubrieken indelen. ⁴⁾

1. **Waar gesproken wordt over de gemeenschap zelf, hef „zijn” in Hem.**

a. In Christus.

R o m . 1 6 : 7 „die reeds vóór mij in Christus geweest zijn”.

2 K o r . 1 2 : 2 „een mens in Christus”.

K o l . 1 : 2 „heilige en gelovige (of getrouwe) broeders in Christus”.

⁴⁾ Voor zover we hebben kunnen nagaan staat „in (de) Jezus” alleen in Ef. 4 : 21. In Gal. 3 : 14 staat: „in Jezus Christus” in de gewone tekst, doch in sommige handschriften „Christus Jezus”. Overigens betreft het de Heidenen.

b. In Christus Jezus.

- 1 Kor. 1 : 30 „Maar uit Hem is het, dat gij in Christus Jezus zijt”.
- Ef. 1 : 1 „de heiligen en gelovigen (of getrouwen) in Christus Jezus”.
- Fil. 1 : 1 „de heiligen in Christus Jezus”.
- 4 : 21 „iedere heilige in Christus Jezus”.

2. Waar gesproken wordt over de toestand, de zegeningen.
enz. in verband met de gemeenschap.

a. In Christus.

- Rom. 12 : 5 „één lichaam in Christus”.
- 16: 9 „onze medewerker in Christus”.
- 16 : 10 „die in Christus beproefd gebleken is”.
- 1 Kor. 3 : 1 „onmondigen in Christus”.
- 4 : 10 „verstandig in Christus”.
- 4 : 15 „opvoeden in Christus”.
- 15 : 18 „die in Christus ontslapen zijn”.
- 15 : 19 „onze hoop op (Gr. „in”) Christus gebouwd”.
- 15 : 22 „in *de* Christus allen levend gemaakt worden”.
- 2Kor. 2:14 „(God), die ons te allen tijde in *de* Christus doet zegevieren”.
- 3 : 14 „omdat zij (de bedekking) slechts in Christus verdwijnt”.
- 5 : 17 „wie in Christus is, is een nieuwe schepping”.
- 5 : 21 „gerechtigheid Gods in Hem (Christus v. 20) ”.
- Gal. 2 : 17 „in Christus gerechtvaardigd”.
- Ef. 1 : 3 „in de overhemelse (gewesten) gezegend heeft in Christus”.
- 1: 4 „in Hem uitverkoren vóór de grondlegging der wereld”.
- 1: 7 „in Hem hebben wij de verlossing”.
- 1 : 11 „in wien wij ook het erfdeel ontvangen hebben”.
- 1 : 12 „reeds tevoren onze hoop op (Gr. „in”) Christus”.

- 1 : 13 „in Hem zijt gij. . . . verzegeld met de Heilige Geest der belofte”.
- 4 : 21 „zijt in Hem onderwezen”.
- 4 : 32 „Zoals God in Christus u vergeving geschonken heeft”.
- Fil 1 : 13 „dat ik in gevangenschap ben om Christus’ wil” (Gr. „zodat mijn gevangenschap in Christus zichtbaar wordt”).
- 2 : 1 „Indien er dan enig beroep. in Christus” (of: „enige troost”).
- Kol. 1 : 28 „om ieder mens in Christus volmaakt te doen zijn”.
- 2 : 10 „gij hebt de volheid in Hem” (Christus, v. 8).
- 2 : 11 „In Hem zijt gij ook met een besnijdenis. besneden”.
- 2 : 12 „In Hem zijt gij ook mede opgewekt”.
- 1 Thes. 4 : 16 „die in Christus gestorven zijn” (Gr. „de doden in Christus”).
- Filemon 8 „volle vrijmoedigheid in Christus”.

b. In Christus Jezus.

- Rom. 3 : 24 „Om niet gerechtvaardigd uit zijn genade, door de (volle) verlossing in Christus Jezus”.
- 6 : 11 „levend voor God in Christus Jezus”.
- 6 : 23 „het aionische leven in Christus Jezus”.
- 8 : 1 „geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn”.
- 8 : 2 „in Christus Jezus vrij gemaakt van de wet der zonde”.
- 8 : 39 „(niets kan scheiden) van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus”.
- 16 : 3 „mijn medewerkers in Christus Jezus”.
- 1 Kor, 1 : 2 „de heiligen in Christus Jezus”.
- 1 : 4 „de genade Gods, die u in Christus Jezus geschonken is”.
- 1 : 5 „rijk geworden in Hem”.
- 16 : 24 „mijn liefde is met u allen in Christus Jezus”.
- Gal. 2 : 4 „onze vrijheid, die wij in Christus Jezus hebben”.

- Gal. 3 : 28 „gij allen zijt immers één in Christus Jezus”.
- 5: 6 „want in Christus Jezus vermag.. geloof, door liefde werkend”.
- Ef. 2 : 6 „medegeplaatst in de overhemelse in Christus Jezus”.
- 2 : 7 „goedertierenheid over ons in Christus Jezus”.
- 2 : 10 „in Christus Jezus geschapen om goede werken te doen”.
- 2 : 13 „in Christus Jezus zijt gij. dichtbij gekomen”.
- 2 : 21 „in Hem wast elk bouwwerk.. . . . op tot een tempel”.
- 2 : 22 „in Wien ook gij mede gebouwd wordt tot een woonstede Gods in de Geest”.
- 3: 6 „de belofte in Christus Jezus”.
- 3 : 12 „toegang met vertrouwen hebben door geloof in Hem”.
- 3 : 21 „Hem (God) zij de heerlijkheid in de gemeente en in Christus Jezus”.
- Fil. 2 : 5 „Laat die gezindheid bij u zijn, welke ook in Christus Jezus (was)”.
- 3 : 14 „om de prijs der roeping Gods, die van boven is, in Christus Jezus”.
- 4 : 19 „Mijn God zal in al uw behoeften naar zijn rijkdom heerlijk voorzien in Christus Jezus”.
- 2 Tim. 1 : 1 „de belofte des levens in Christus Jezus”.
- 1 : 9 „de genade, die ons in Christus Jezus gegeven is vóór de aionische tijden”.
- 1 : 13 „in geloof en liefde, in Christus Jezus”.
- 2 : 1 „wees krachtig in de genade in Christus Jezus”.
- 2 : 10 „opdat ook zij (de uitverkorenen) het heil in Christus Jezus verkrijgen”.
- Filemon 23 „mijn medegevangene in Christus Jezus”.

c. In de Zoon.

- Kol. 1 : 14 „in wien (de Zoon zijner liefde) wij hebben de volle verlossing, de kwijtschelding der zonden”.

3. Waar sprake is van een gezindheid of handeling in die gemeenschap.

a. In Christus.

- Rom. 9 : 1 „Ik spreek de waarheid in Christus”.
1Kor. 4:17 „Hij zal u mijn wegen in Christus (Jezus) indachtig maken”.
2Kor. 2: 17 „wij spreken in Christus uit zuivere bedoelingen”.
12 : 19 „wij spreken voor het aangezicht van God in Christus”.
Filemon 20 „verkwik mijn gemoed, in Christus”.

b. In Christus Jezus.

- Rom. 15 : 17 „Mijn roem bij God is dan ook in Christus Jezus”.
1 Kor. 15 : 31 „Zo waar als ik.. . . . op u roem draag in Christus Jezus”.
Gal. 3 : 26 „Zonen van God, door het geloof in Christus Jezus”.
Fil. 1 : 26 „over mij te roemen in Christus Jezus”.
3 : 3 „die in Christus Jezus roemen”.
Kol. 1 : 4 „uw geloof in Christus Jezus”.
2 : 6 „Nu gij Christus Jezus, de Here, aanvaard hebt, wandelt in Hem”.
1 Tim. 1 : 14 „het geloof en de liefde in Christus Jezus”.
3 : 13 „om te spreken in het geloof in Christus Jezus”.
2 Tim. 3 : 12 „allen, die in Christus Jezus godvruchtig willen leven”.
3 : 15 „door het geloof in Christus Jezus”.

4. Waar sprake is van een handeling Gods.

a. In Christus.

- 2 Kor. 5 : 19 „dat God in Christus de wereld met Zichzelf verzoenende was”.
Ef, 1 : 9 „het welbehagen dat Hij (God) Zich in Hem (Christus) had voorgenomen”.
1 : 10 „onder één Hoofd, dat is Christus, samen te vatten, in Hem”.
1 : 20 „de sterkte zijner macht, die Hij (God) heeft gewrocht in *de* Christus”.

b. In Christus Jezus.

E f . 3:11 „naar het voornemen der aionen, dat Hij (God) in **de** Christus Jezus, onze Here, heeft uitgevoerd”.

1 Thes. 5:18 „dat is de wil Gods in Christus Jezus ten opzichte van u”.

c. In de Zoon.

(zie v. 13)

Kol. 1 : 16 „in Hem zijn alle dingen geschapen”.

1 : 17 „alle dingen hebben hun bestaan in Hem”.

1 : 19 „het heeft de ganse volheid behaagd in Hem woning te maken”.

Het is duidelijk dat noch Johannes, noch een der andere Apostelen van de besnijdenis over een dergelijke geestelijke gemeenschap heeft gesproken. Hier gaat het niet over de positie in verband met de geboorte van boven, doch over die waar de gelovige gerechtvaardigd is t.o.v. God en met Hem verzoend, en ook over de positie der volmaaktheid in Christus. Deze mensen geloven niet alleen dat Jezus de Christus is, doch zij geloven „tot-in” of „in” de verheerlijkte Christus.

In verband met deze geestelijke gemeenschap is er geen sprake meer van afval, van het werpen in het aionische vuur enz. Deze gemeenschap, in verband met de positie van zoon van God of van volmaakte-in-Christus, kan niet verloren worden door een zondige wandel. Men is inderdaad in Christus Jezus vrij gemaakt van de wet der zonde en des doods. Al kan men nog zondigen, toch is er geen opzettelijk zondigen en zal er steeds berouw zijn als men bewust wordt gezondigd te hebben.

Moeten we herinneren aan Rom. 8 : 1 „Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen, die in Christus Jezus zijn” en aan Rom. 8 : 38, 39 „Want ik ben verzekerd, dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here”. In 2 Kor. 1 : 21, 22: Ef. 1 : 13 en 4 : 30 spreekt Paulus over het bevestigen tot-in Christus, het zalven en verzegelen; in Fil. 1 : 6 over de verzekering dat Hij, die een goed werk in de gelovige is begonnen, dit ten einde toe zal voortzetten. In de positie der volmaaktheid in Christus is het leven „verborgen in God” (Kol. 3 : 3).

Wat er echter wel kan gebeuren is een verlies van „loon” (1 Kor. 3 : 15; 2 Kor. 5 : 10; Ef. 6 : 8; Kol. 3 : 23-25; 2 Tim.

2 : 11-13), van een „prijs” (Fil. 3 : 12-14) en van een „krans” (2 Tim. 4 : 8).

Ook in verband met' dit verschil tussen onzekerheid van de wedergeborene en de verzekering van de zoon van God en de in-Christus-volmaakte, ziet men hoe belangrijk het is die drie posities te onderscheiden en elke schriftplaats uit te leggen in verband met de positie waarover sprake is. Men moet er ook aan denken dat Paulus, sprekende over het komen tot de positie van het zoonschap 5), zegt: Stelt uzelf op de proef, of gij wel in het geloof zijt, onderzoek uzelf. Of zijt gij niet zeker van uzelf, dat Jezus Christus in U is? Want anders zijt gij verwerpelijk” (2 Kor. 13 : 5). Indien ze niet in het geloof zijn waarover hij in deze brief handelt, en dus niet in die geestelijke gemeenschap, dan zijn ze niet verder gekomen dan de wedergeboorte en kunnen het aionische leven derven.

Men weet dat de Roomse kerk de nadruk legt op de onzekerheid van het heil, van het volharden in het geloof, en op de noodzakelijkheid van de goede werken om behouden te worden. Terwijl in het protestantisme meestal de nadruk wordt gelegd op de zekerheid der behoudenis door het geloof alleen, Men zal nu kunnen inzien dat die eeuwenoude strijd voortkomt door het verwaarlozen van hetgeen Paulus heeft geleerd over de drie posities op de weg des heils en het verschil in de aard van de gemeenschap met Christus. De éne groep wijst dan vooral op teksten die in verband staan met de positie van de wedergeboorte, waar er inderdaad onzekerheid is; de andere groep vooral op schriftplaatsen in verband met de twee andere posities en de geestelijke gemeenschap met Christus, waar er inderdaad zekerheid is. Daarbij verwart men het derven van het aionische leven, met het werken in de poel des vuurs en ook met het derven van een „loon”.

In de praktijk moet men er rekening mee houden, dat de meeste mensen die werkelijk geloven dat Jezus de Christus is, toch nog niet verder gekomen zijn dan de geboorte van boven. Daar blijft dus de onzekerheid voor wat betreft het aionische leven, want alles hangt af van de wandel, en is de leer van de Roomse kerk het best aangepast. Daarentegen kan de nadruk, die in protestantse kringen wordt gelegd op de zekerheid (hetzij door geloof, hetzij door wat men verstaat door „uitverkiezing”) zeer ernstige gevolgen hebben, daar

5) Paulus spreekt in deze brief tot hen, die zich kunnen laten verzoenen met God (2 Kor. 5 : 20) en dan een nieuwe schepping worden (v. 17).

men dikwijls steunt op schriftplaatsen die niet van toepassing zijn, of op een uitverkiezing betreffende het persoonlijke heil, in plaats van het krijgen van een opdracht, die vooral moet dienen tot het heil van anderen.

Zo wordt op verschillende wijze het voortschrijden van de gelovige op de weg des heils belemmerd en wordt Gods genade niet in voldoende mate verheerlijkt.

We menen dat het ook wederom in het onderhavig geval blijkt, dat een persoonlijk onderzoek van de Schrift, zoals we in dit opstel deden, en dat misschien door sommigen als „dor” of „te intelektualistisch” wordt beschouwd, van het grootste praktische belang is voor het geloofsleven. Het is alleen door een dergelijk ernstig onderzoek, dat men kan loskomen van allerlei traditionele verwarring.

Laat ons, ten slotte, nog een woord zeggen over de wijze waarop de wedergeborene in die geestelijke posities met Christus kan komen.

Dit leert Paulus ons, in het bijzonder in Rom. 6 voor wat betreft de zoonspositie en de daarmee verbonden gemeenschap met Christus. Er moet namelijk het volgende geschieden:

„tot-in Christus Jezus gedoopt”

„tot-in zijn dood gedoopt”

„met Hem begraven door de doop in zijn dood”

„onze oude mens medegekruisigd”

„met Christus gestorven”

In Gal. 2 : 20 schrijft Paulus: „Met Christus ben ik gekruisigd, en toch leef ik, (dat is), niet meer ik, maar Christus leeft in mij”.

De symbolische doop in een vloeistof (b.v. water of bloed) was steeds een zichtbare voorstelling van het verwezenlijken van een gemeenschap. Volgens Lev. 14 : 6 werd een levende vogel in het bloed van een geslachte vogel gedoopt, om de gemeenschap voor te stellen met het offerbloed. In de doop tot-in Christus en tot-in zijn dood, gaat het over een geestelijke werkelijkheid, die voert tot de geestelijke gemeenschap met Christus.

In zijn gevangenschapsbrieven handelt Paulus over de volmaaktheid in Christus. Door een dode te zijn t.o.v. de zonden, is men medelevend gemaakt met Christus, mede opgewekt en mede gezet in het overhemelse in Christus Jezus (Ef. 2 : 1, 5:

Kol. 2 : 13). We verwijzen verder naar hetgeen we reeds over die geestelijke gemeenschap hebben geschreven. 6)

S.V.M.

6) Zie ook bl. 126-136 van **Koninkrijk en Kerk**, en de noot 13 waar we er de nadruk op leggen, dat men goed moet onderscheiden tussen „in Hem” en „met Hem”. Wat betreft het onderkennen der positie, verwijzen we naar ons opstel **Hoe kan ik weten een lid te zijn van de gemeente waarvan Christus het Hoofd is?**

Laat ons hier wijzen op het belang van het onderscheid tussen het gebruik van „Here’ en „Christus” in verband met de uitleg van Ef. 1 : 4 „in Hem (Christus) uitverkoren”. De gelovigen waarover Paulus hier spreekt hebben, door hun gemeenschap met Christus, deel aan zijn uitverkiezing. Het is God de Vader (v. 3), die ze „in Christus” uitverkiest.